

Zasjedanje svećeništva

opći sabor

Zasjedanje svećeništva

2. listopada 2010.

Služite s Duhom

svećeništvo

služenje

Duh Sveti

opći sabor

Služite s Duhom

predsjednik Henry B. Eyring

prvi savjetnik u Prvom predsjedništvu

Učinimo što je god potrebno da budemo dostojni Duha Svetoga kao našeg suputnika.

Zahvalan sam za ovu priliku da budem ujedinen s vama koje je Bog počastio da obnašaju njegovo svećeništvo. Pozvani smo koristiti ovu božansku moć u služenju djeci našeg Nebeskog Oca. Koliko ćemo dobro ispuniti tu obvezu imat će vječne posljedice za one kojima smo pozvani služiti, za nas i za naraštaje još uvijek nerođenih osoba.

U svetoj uspomeni čuvam dva obnašatelja svećeništva koji su bili dostojni da ih Duh Božji prati na zadatku na koji ih je Gospodin pozvao. Sami su pronašli obnovljeno evanđelje u Americi. Bili su Gospodinovi sluge od kojih su dvoje moja europskih predaka prvi puta čuli o evanđelju.

Jedno od tih predaka bila je djevojčica koja je živjela na maloj farmi u Švicarskoj. Drugi je bio mladić, siročić i imigrant u Sjedinjene Države iz Njemačke koji je živio u St. Louisu, Missouri.

Oboje su čuli obnašatelja svećeništva kako svjedoči o obnovljenom evanđelju - djevojčica pored kamina u svom malenom domu u Švicarskoj, a dječak sjedeći na balkonu unajmljene prostorije u Americi. Oboje su znali po Duhu da je poruka koju su im ti starješine donijeli istinita.

Dječak i djevojčica odabrali su krštenje. Njih su se dvoje po prvi puta sreli godinama kasnije dok su po prašnjavoj stazi hodali stotinama milja do planina Zapadne Amerike. Tako hodajući razgovarali su. Razgovarali su o čudesnom blagoslovu da su među svima na svijetu, sluge Božji pronašli njih i, još čudnije, da su znali kako je njihova poruka istinita

Zaljubili su se i vjenčali. A zbog svjedočanstva po Duhu koje je započelo kada su čuli riječi obnašatelja svećeništva pod utjecajem Duha Svetoga, svećeničkom moću bili su zapečaćeni za vječnost. Ja sam jedan od desetaka tisuća potomaka tog dječaka i te djevojčice koji blagoslivlja imena dvojice obnašatelja svećeništva koji su sa sobom donijeli posluživanja Duha Božjeg kada su se popeli na brdo u Švicarskoj i govorili na tom sastanku u St. Louisu.

Ova sretna priča, i milijuni poput nje, ponavljaju se širom svijeta i ponavljat će se naraštajima. Za neke će to biti priča o mladom kućnom učitelju čije su riječi zapalile želju u vašem djedu vratiti se u Crkvu. Za neke će to biti riječi utjehe i blagoslova patrijarha koje su podržale vašu majku kad ju je tragedija gotovo nadvladala.

Postojat će zajednička tema u tim pričama. To će biti kako se moć obnašatelja svećeništva da služi i blagoslivlja veliča moću Duha Svetoga.

Stoga je moja poruka za nas večeras sljedeća: Učinimo što je god potrebno da budemo dostojni Duha Svetoga kao našeg suputnika i zatim neustrašivo krenimo naprijed s vjerom da će nam biti dana moć učiniti što nas god Gospodin pozove učiniti. Taj rast u moći služenja može doći polako, može doći malim koracima koje vam je teško vidjeti, no doći će.

Večeras ću vam dati nekoliko prijedloga kako možete postati dostojni suputništva Duha Svetog u svojoj svećeničkoj službi. Zatim ću vam navesti nekoliko primjera svećeničke službe u kojima možete očekivati vidjeti svoju moć da služite osnaženi utjecajem Duha.

Znamo da nam je potvrda u Crkvu dala dar Duha Svetoga. No suputništvo Duha Svetoga, njegova očitovanja u našem životu i služenju, traže od nas da dovedemo naše živote u red kako bismo ga bili dostojni.

Mi njegujemo duhovne darove obdržavajući zapovijedi i pokušavajući živjeti besprijelekovnim životom. To zahtijeva vjeru u Isusa Krista da se možemo pokajati i biti očišćeni kroz njegovo pomirenje. Stoga, kao obnašatelji svećeništva nikada ne bismo trebali propustiti priliku za sudjelovanje svim svojim srcem u obećanju ponuđenom na svakom sakramentalnom sastanku za članove obnovljene Crkve da su »voljni preuzeti ime Sina tvojega, i uvijek ga se spominjati, i obdržavati zapovijedi njegove koje im on dade, da Duh njegov uvijek bude s njima«.¹

Kao što moramo biti očišćeni od grijeha da bismo imali Duha sa sobom, moramo biti dovoljno ponizni pred Bogom da prepoznamo našu potrebu za njim. Učenici uskrslog Spasitelja pokazali su tu poniznost kako je zapisano u Mormonovoj knjizi.

Spasitelj ih je pripremao za njihovo službeništvo. Kleknuli su na zemlju pomoliti se. Piše ovako: »I moljahu se za ono što najviše priželjkivahu. A željahu oni da im se udijeli Duh Sveti.«² Bili su kršteni kao i vi. A zapis kaže da su, kao odgovor na svoju molitvu, bili ispunjeni Duhom Svetim i vatrom.

Spasitelj se pomolio naglas kako bi zahvalio svom Ocu što je dao Duha Svetoga onima koje je odabrao zbog njihove vjere u njega. A zatim se Spasitelj molio za duhovni blagoslov onima kojima su služili. Gospodin je molio svog Oca: »Oče, molim te da Duha Svetoga udijeliš svima onima koji povjeruju u riječi njihove.«³

Poput poniznih Spasiteljevih slugu, i mi se trebamo moliti da očitovanja Duha Svetoga dođu nama u našem služenju, kao i onima kojima služimo. Ponizna molitva našem Nebeskom Ocu, s dubokom vjerom u Isusa Krista, presudna je u našem osposobljavanju za suradništvo Duha Svetoga.

Naša poniznost i naša vjera koje pozivaju duhovne darove povećavaju se čitanjem, proučavanjem i pomnim razmišljanjem o Svetim pismima. Svi smo čuli te riječi. Ipak čitamo nekoliko redaka ili stranica Svetih pisama svaki dan i nadamo se da će to biti dovoljno.

No čitanje, proučavanje i pomno razmišljanje nisu isto. Čitamo riječi i možemo dobiti ideje. Proučavamo i otkrivamo uzorke i poveznice u Svetim pismima. No kad pomno razmišljamo pozivamo objavu po Duhu. Pomno razmišljanje po meni je razmišljanje i molitva nakon pažljivog čitanja i proučavanja Svetih pisama.

Za mene je predsjednik Joseph F. Smith postavio primjer kako pomno razmišljanje može pozvati svjetlost Božju. Zapisano je u 137. odsjeku Nauka i saveza. On je čitao i proučavao mnoga Sveta pisma, pokušavajući razumjeti kako će učinci Spasiteljeva pomirenja doseći one koji su umrli nikada ne čuvši njegovu poruku. Evo njegovih riječi o tome kako je objava došla: »Dok razmišljah o tomu što je napisano, oči se razumijevanja mogega otvoriše, a Duh Gospodnji otpočinu na meni, i ja vidjeh vojske umrlih, velikih i malih.«⁴

Pokajanje, molitva i pomno razmišljanje nad Svetim pismima presudni su čimbenici našeg osposobljavanja za darove Duha u našoj svećeničkoj službi. Daljnje veličanje naše moći da služimo doći će dok s vjerom idemo naprijed u našim pozivima uz pomoć Duha Svetoga.

Predsjednik Thomas S. Monson nam je to ovako rekao: »Što znači veličati [svoj] poziv? To znači izgrađivati ga u dostojanstvu... uveličavati ga i osnažiti kako biste dopustili da svijetlo neba sjaji kroz njega naočigled svim ljudima. Kako osoba veliča svoj poziv? Jednostavno obavljajući službu koja ide uz taj poziv.«⁵

Spomenut ću dvije službe na koje smo svi pozvani. Izvršavajući ih pod utjecajem Duha, vi i ostali vidjet ćete kako će vaša moć da služite biti osnažena i uveličana.

Prva je služba da kao njegovi zastupnici podučavamo i svjedočimo drugima o njemu. Gospodin je uključio najmlađe i najneiskusnije obnašatelje Aronovog svećeništva da služe u tom pozivu. Nakon što je opisao dužnosti svećenika u Aronovom svećeništvu, rekao je:

»No, ni učitelji, ni đakoni nemaju vlast krstiti, posluživati sakrament, ili polagati ruke.

Ipak, oni mogu koriti, izlagati, opominjati i naučavati, i sve pozivati da dođu Kristu.«⁶

Ovoga će se tjedna negdje u svijetu naći đakon kojeg će predsjednik njegovog zbora zamoliti da pozove člana zbora kojega nikada nisu vidjeli neka dođe na sastanak. Trinaestogodišnji predsjednik vjerojatno neće spominjati riječi »koriti, opominjati i naučavati«, no to je ono što Gospodin očekuje od đakona zaduženog da ode izbaviti nekoga.

Đakonu koji primi poziv da ide članu svoga zboda, dajem tri obećanja. Prvo, dok se moliš za pomoć Duh će umiriti tvoje strahove. Drugo, iznenadit ćeš se jer ćeš znati što reći kad dođeš u njegov dom i tijekom šetnje do Crkve. Ono što kažeš može ti se činiti besmisleno. No osjećat ćeš da su ti riječi dane u trenutku kada ti budu trebale. I treće, osjećat ćeš odobrenje Gospodina koji te je pozvao kroz tvog predsjednika, bez obzira na ishod.

Ne mogu obećati kakav će uspjeh doći budući da je svaka osoba slobodna odabrati kako će odgovoriti sluzi Božjem. Ali đakon kojem govoriš u ime Gospodinovo pamtit će da si mu došao. Poznajem jednog dječaka, sada muškarca koji je još uvijek udaljen od Crkve, koji je ispričao svom djedu o takvom posjetu dvadeset godina ranije. Činio se kao da je bio bez učinka, no ipak je naveo ime đakona koji mu je došao. Djed me je zamolio da pronađem đakona koji je bio pozvan uputiti poziv, opominjati i naučavati i zahvalim mu se. Bio je to samo jedan dan u životu dječaka, ali djed i Gospodin sjećaju se riječi koje je dječak bio nadahnut izreći, i njegovog imena.

Potičem svakoga od nas, mlade i stare, koji su pozvani govoriti na sastanku u ime Gospodnje da odbacimo osjećaje sumnje u sebe i nedoraslosti. Ne moramo koristiti uzvišen govor ili prenijeti duboke misli. Jednostavne riječi svjedočanstva bit će dovoljne. Duh će vam udijeliti riječi koje ćete reći i nosit će ih u srca poniznih ljudi koji traže istinu od Boga. Ako nastojimo govoriti za Gospodina, iznenadit ćemo se jednog dana kada saznamo da smo korili, opominjali, naučavali i pozivali uz pomoć Duha kako bismo blagosloville živote, daleko izvan naše vlastite moći.

Uz poziv da naučavamo, svi ćemo biti poslani od Gospodina da pomognemo potrebitima. To je još jedna svećenička služba u kojoj osjećamo kako utjecaj Duha povećava našu moć služenja. Otkrit ćete da ste sposobniji prepoznati patnju i brigu na licima ljudi. Imena ili lica ljudi u vašem zboru doći će u vaš um uz osjećaj da im je potrebna pomoć.

Biskupima taj osjećaj dolazi tijekom noći i svaki put kada sjednu iza govornice gledajući članove svog odjela i razmišljajući o onima koji nisu prisutni. To im se može dogoditi kada se nađu u blizini bolnice ili doma za njegu. Više nego jednom čuo sam riječi kad sam prolazio kroz vrata bolnice: »Znao sam da ćeš doći.«

Ne trebamo se brinuti oko toga znamo li prave stvari koje trebamo reći ili učiniti kad tamo dođemo. Ljubav Božja i Duh Sveti mogu biti dovoljni. Kad sam bio mladić plašio sam se da neću znati što učiniti ili reći ljudima u velikoj potrebi

Jednom sam bio pored bolničkog kreveta svog oca dok se činilo da je na umoru. Čuo sam komešanje među medicinskim sestrama u hodniku. Odjednom, predsjednik Spencer W. Kimball ušao je u sobu i sjeo na stolicu s druge strane kreveta nasuprot meni. Pomislio sam: »Evo prilike da promatram i slušam stručnjaka u posjeti osobama u boli i patnji.«

Predsjednik Kimball rekao je nekoliko pozdravnih riječi, pitao tatu je li primio svećenički blagoslov, a zatim, kad je tata rekao da jest, prorok se naslonio u svojoj stolici.

Čekao sam prikaz vještine pružanja utjehe za koju sam smatrao da je nemam, a koja mi je bila toliko potrebna. Nakon otprilike pet ili deset minuta promatranja njih dvojice kako se jednostavno smiješe u tišini jedan drugome, predsjednik Kimball je ustao i rekao: »Henry, mislim da ću krenuti prije nego te izmorimo.«

Pomislio sam da sam propustio lekciju, no ona je došla kasnije. U tihom razgovoru s tatom nakon što se dovoljno oporavio da ide kući, razgovor se usmjerio na posjet predsjednika Kimballa. Tata je tiho rekao: »Od svih posjeta, njegov mi je posjet najviše uzdigao duh.«

Predsjednik Kimball nije trebao reći mnogo riječi utjehe, bar ne onih koje sam ja mogao čuti, no došao je s Duhom Gospodnjim kao suputnikom pružiti utjehu. Sada razumijem da je prikazao lekciju koju je predsjednik Monson podučio: »Kako osoba veliča svoj poziv? Jednostavno obavljajući službu koja ide uz taj poziv.«

To je istinito bez obzira jesmo li pozvani podučavati evanđelje po Duhu ili posjetiti s Duhom Svetim osobe klecavih koljena i ruku ovješanih.⁷ Naše svećeničko služenje bit će osnaženo, ljudi će biti blagoslovljeni, a svjetlo će nebesko doći. Svjetlo nebesko bit će tu za nas kao i za one kojima služimo. Možda ćemo biti umorni. Naše nevolje i nevolje naše obitelji mogu nas uvelike zabrinuti. No postoji blagoslov ohrabrenja za one koji služe pod utjecajem Duha.

Predsjednik George Q. Cannon je tijekom svojih godina svećeničke službe imao više nego dovoljno patnje, oprečnosti i iskušenja. Također je imao iskustva s Duhom Svetim kao svojim suputnikom kroz teška vremena i naporno služenje. Slijedi njegovo obećanje nama u našoj svećeničkoj službi, u Crkvi i u našim obiteljima. Za mene se ono obistinilo kad sam osjetio Duha u svojoj svećeničkoj službi. »Kad god tama ispuni naše misli, možemo znati da nismo zakriljeni Duhom Božjim... Kad smo ispunjeni Duhom Božjim ispunjeni smo radošću, mirom i srećom, bez obzira kakve su naše okolnosti; jer to je duh veselja i sreće. Gospodin nam je dao dar Duha Svetoga. Naša je povlastica imati toga Duha Svetoga u nama, kako bismo od jutra do večeri, te od večeri do jutra imali radost, svjetlo i objavu od njega.«⁸

Možemo očekivati taj blagoslov sreće i radosti kad ga trebamo u teškim trenucima tijekom naše vjerne svećeničke službe.

Svjedočim da smo proroštvom pozvani od Boga. Ovo je istinita Crkva Isusa Krista obnovljena kroz proroka Josepha Smitha. Bog živi i čuje svaku našu molitvu. Isus je uskrsli Krist i naš Spasitelj. Možete znati da su te stvari istinite moću Duha Svetoga koji će vam doći u vašoj službi. U ime Isusa Krista. Amen.

Napomene

1.

Nauk i savezi 20:77

2.

3. Nefi 19:9

3.

3. Nefi 19:21

4.

Nauk i savezi 138:11

5.

Thomas S. Monson, »Priesthood Power«, *Liahona*, siječanj 2000, 60.

6.

Nauk i savezi 20:58–59

7.

Vidi Nauk i savezi 81:5

8.

George Q. Cannon, u Brian H. Stuy, sast., *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 svezaka (1987–1992), 4:137.

Liahona

studeni 2010.